

Arrest

nr. 130 980 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat L. LUYTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 november 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 november 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 maart 2014.

1.3. Op 27 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die van Palestijnse origine bent, verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten. U zou afkomstig zijn van 'Ajloun' in de regio Anjara in Jordanië. In 2011 zou u ingenieursstudies zijn begonnen aan de Duits-Jordaanse universiteit in Amman. U zou sinds uw studies in Amman hebben gewoond in de wijk 'al Jubaiha'. Sinds de uitbraak van de Arabische lente in 2011 zou u zich hebben aangesloten bij de revolutionaire jongerenbeweging 'Harakat al Shababi'. Deze beweging beoogt politieke, sociale en economische hervormingen in het land door protestbetogingen en 'sit in's te organiseren. Uzelf zou sinds april 2012 deel hebben genomen aan de protestbetogingen en acties. Op 16 november 2012 zou u aanwezig zijn geweest op een grote protestbetoging tegen de verhoging van dieselprijzen en inflatie voor de 'al Hussein'-moskee in het centrum van Amman. Die dag zou buiten Amman op verschillende andere steden in Jordanië zijn betoogd, zoals bijvoorbeeld in Mafrq, Irbid, Kerak en Tafila. In het centrum van Amman, waar u die dag betoogde, zouden leden van de 'beltagia' (regeringsgetrouwe knokploegen) demonstranten met messen hebben aangevallen en verwond. Ongemaskerde leden van de 'beltagia' zouden de demonstranten met stenen hebben bekogeld. Later op de dag zouden de ordediensten de 'beltagia' hebben ondersteund door demonstranten uit elkaar te drijven met traangas. Er zouden die dag 40 demonstranten door de ordediensten zijn opgepakt en meegenomen. Deze zouden tot op heden opgesloten zijn in de beruchte gevangenis Kafkafa, waar, naar u verklaart, gedetineerden worden onderworpen aan foltering. De 40 gearresteerden zouden tot op heden niet voor een rechtbank zijn geleid. Een 100-tal demonstranten zouden gewond zijn geraakt door messteken en bekogeling van stenen door leden van de 'beltagia'. Een aantal zou ernstig verwond naar ziekenhuizen zijn afgevoerd. Vanwege het geweld door de ordediensten en de 'beltagia' zouden de demonstranten uit woede de val van het regime hebben uitgeroepen. U zou met een groep betogers foto's van de koning in brand hebben gestoken. U zou erin zijn geslaagd de chaos te ontvluchten en naar een vriend in 'Koefranja' zijn gevlucht waar u een week zou hebben verbleven. Hierna zou u naar uw moeder thuis in 'Ajloun' zijn teruggekeerd om er te studeren voor uw examens die over drie weken zouden starten. U zou na de blokperiode de examens op uw universiteit hebben afgelegd en in januari 2013 hebben voltooid. In februari 2013 bij de aanvang van het nieuwe semester zou u zich hebben aangemeld bij de dienst inschrijvingen. U zou er te horen hebben gekregen dat uw studiebeurs zou zijn ingetrokken. Er zou geen reden zijn opgegeven. U vermoedt dat de overheid de subsidiekraan voor u had afgesloten vanwege uw deelname aan protestbetogingen tegen het regime. U zou uw studies hierdoor niet langer hebben kunnen financieren en bij uw vriend A.(...) Q.(...) hebben verbleven in de wijk 'al Jubaiha' in Amman tot begin april 2013. Hierna zou u opnieuw bij uw moeder in 'Ajloun' zijn ingetrokken.

Eind februari 2013 zou u eenmalig een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen met de melding dat de beller alles over u zou weten. U zou nog aan drie protestbetogingen van de 'Harakat al Chababi' hebben deelgenomen. De eerste zou in april 2013 hebben plaatsgevonden en de overige twee in mei 2013. De laatste betoging zou midden mei 2013 hebben plaatsgevonden in 'al Dawar al Daghilia'. U zou er gekampeerd hebben in een tentenkamp van de demonstranten. Opnieuw zou de ordediensten zijn geïntervenieerd en de demonstranten uiteengedreven hebben met traangas en stokslagen. Ook hier zouden leden van de 'beltagia' de demonstranten met stenen hebben bekogeld. U zou ongedeerd hebben kunnen ontkomen. In juni kreeg u terug dreigtelefoons van onbekenden die zeiden dat ze alles over u wisten. Omstreeks 12/13 juni 2013 zou u in het cafetaria van uw universiteit zijn geweest, samen met een studiegenoot. Onbekende mannen zouden de universiteit zijn binnengekomen en de cafetaria zijn binnengevallen. U zou door hen zijn vastgegrepen en buiten de universiteit zijn gesleurd. De mannen zouden u hebben willen meenemen maar nadat een groep studenten hen zouden hebben tegengehouden, zouden ze u hebben losgelaten en vertrokken. Uit vrees zou u naar uw moeder in 'Ajloun' zijn teruggekeerd. Diezelfde dag zou uw oom u verteld hebben dat hij informatie heeft dat u door de Jordaanse autoriteiten zou worden gezocht. Een vriend van hem die als arts bij de Koninklijke medische afdeling van het leger zou werken zou hem hierover hebben ingelicht. Twee dagen later zou u naar de woestijnregio Wadi Musa zijn getrokken waar u zou zijn verbleven tot uw vertrek uit het land. In september 2013 zou de Jordaanse politie bij u thuis zijn gekomen op zoek naar u. Uit vrees voor vervolging door de Jordaanse autoriteiten vanwege uw deelname aan protestbetogingen tegen het regime zou u beslist hebben Jordanië te ontvluchten. Op 15 oktober 2013 zou u clandestien via de zeehaven van 'al Nuwaiba' Egypte zijn binnen gereisd. Vervolgens zou u illegaal naar België zijn doorgereisd waar u zich op 18 november 2011 vluchteling verklaarde.

Na uw aankomst in België zou u telefonisch van uw moeder vernomen hebben dat uw vriend A.(...) door de Jordaanse autoriteiten zou zijn ondervraagd over uw schuilplaats. De politie zou een tweede keer bij uw moeder thuis zijn gekomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie neer van uw diploma middelbaar onderwijs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Er rijzen immers ernstige twijfels over de waarachtigheid van uw claim dat de Jordaanse autoriteiten u viseren omwille van uw deelname aan antiregeringsbetogingen.

Vooreerst dient vastgesteld dat u verklaarde op 16 november 2012 te hebben deelgenomen aan een protestbetoging tegen het regime voor de 'al Hussein'-moskee in het centrum van Amman. Echter, de door u geschetste context van deze betoging beantwoordt geenszins aan de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd. Zo verklaarde u dat op die dag leden van de 'beltagia' demonstranten zouden hebben aangevallen en verwond met messen en stenen. De ordediensten zouden daarnaast de 'beltagia' ruggensteun hebben gegeven door de demonstranten uit elkaar te drijven met stokslagen en traangas. Een aantal demonstranten zou ernstig verwond naar het ziekenhuis zijn afgevoerd. Er zouden die dag 40 betogers zijn opgepakt door de ordediensten en meegenomen. Ze zouden tot op heden zonder enige vorm van berechting zijn opgesloten in de voor haar folterpraktijken beruchte gevangenis Kafkafa (CGVS, 6-7). Echter, de informatie van het CGVS schetst een heel ander beeld. Zo blijkt dat de betoging van 16 november 2012 voor de 'al Hussein'-moskee en omgeving in het centrum van Amman, op enkele kleinere schermutselingen, over het algemeen vreedzaam is verlopen. Er zouden kleine incidenten hebben plaatsgevonden tussen de ordediensten en betogers om hen te verhinderen zich naar de Koninklijke rechtbank te begeven. Anderzijds legden de ordediensten een barricade op tussen regeringsgetrouwe en antiregeringsdemonstranten om clashes tussen beide groepen te voorkomen. Op geen enkel moment wordt er gewag gemaakt van de talrijke ernstige gewonden onder de manifestanten die u aanhaalt. Evenmin wordt er melding gemaakt van arrestaties van betogers door de ordetroepen, wat toch wel merkwaardig is in het licht van uw bewering dat er 40 betogers zouden zijn opgepakt.

Vervolgens dient vastgesteld dat ook uw omschrijving van de laatste betoging van midden mei 2013 in 'al Daghilia' in Amman waaraan u zou hebben deelgenomen, twijfelachtig is. Zo verklaarde u dat de ordediensten op deze betoging de manifestanten met traangas en stokslagen uit elkaar zouden hebben gedreven. Leden van de 'beltagia' zouden op hun beurt betogers met stenen hebben bekogeld (CGVS, p. 10). Echter, uit de info van het CGVS blijkt dat tussen 9 en 21 mei 2013 geen informatie is gevonden omtrent betogingen in 'al Daghilia' in Amman. De enige betogingen die in deze periode zouden hebben plaatsgevonden waren voor de Israëliische Ambassade in 'al Rabiah', een wijk ten oosten van Amman. De betogers protesteerden tegen de arrestatie van de Palestijnse Mufti (geestelijke) van Jeruzalem door de Israëliische autoriteiten. Indien er daadwerkelijk een dergelijk gewelddadige betoging had plaatsgevonden, zoals u ze beschrijft, is het weinig waarschijnlijk dat er hierover geen berichtgeving is terug te vinden.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden deelname aan antiregeringsbetogingen.

Daarenboven kon u van uw vermeende politieke activisme of van uw betrokkenheid bij de 'Harakat al Shababi' geen enkel begin van bewijs voorleggen. Tenslotte dient opgemerkt dat u in uw vragenlijst verklaarde over foto's en video's te beschikken van uw deelname aan de demonstratie (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 3/12/2013). Voor het CGVS maakte u op geen enkel moment gewag van enig beeldmateriaal of ander bewijsstuk van uw deelname aan manifestaties, noch legt u hieromtrent iets voor.

Bovenstaande vaststellingen doen uiteraard ook ernstige bedenkingen dienen gemaakt te worden bij uw bewering omwille van uw deelname aan antiregeringsbetogingen te worden vervolgd door de Jordaanse autoriteiten. Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om uw beweerde vervolging door de Jordaanse autoriteiten aannemelijk te maken.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u voor wat betreft de aanwijzingen die u heeft dat u gezocht wordt door de veiligheidsdienst, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met uw verklaringen in uw vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u voor het CGVS dat uw oom diezelfde dag (midden juni 2013) dat personen in burger u op de universiteit zouden hebben willen meenemen, naar uw moeder thuis is gekomen om u in te lichten dat u door de Jordaanse autoriteiten wordt gezocht (CGVS, p. 10-11). In uw vragenlijst daarentegen verklaarde u geheel anders pas in september 2013 dit nieuws van de vriend van uw oom te hebben vernomen (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 3/12/2013). Hiermee geconfronteerd gaf u de uitleg dat de ambtenaar van de DVZ u gevraagd zou hebben enkel beknopt uw asielrelaas op te geven. U zou u hierdoor beperkt hebben tot uw verklaring dat u in september 2013 door de autoriteiten werd gezocht (CGVS, p. 11). Deze uitleg is niet afdoende. Integendeel deze uitleg haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer onderuit. Immers, in uw vragenlijst zei u duidelijk dat u in september 2013 de waarschuwing van de vriend van uw oom kreeg en maakte u op geen enkel moment gewag van de inval van de politie bij u thuis in september 2013

zoals verklaard voor het CGVS (CGVS, p. 10-11). U verklaarde enkel in september 2013 via de vriend van uw oom vernomen te hebben dat u zou worden gezocht door de Jordaanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 3/12/2013). Dat u een dergelijk essentieel element in uw vluchtrelaas als de inval bij u thuis in september 2013 niet aanhaalde bij het invullen van uw vragenlijst, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovendien blijkt ook uw gedrag bezwaarlijk te stroken met uw beweerde vrees geïndiceerd te worden door de Jordaanse autoriteiten. Ondanks de waarschuwing die u kreeg dat er een arrestatiebevel tegen u aan te komen zat, bleef u toch nog twee dagen thuis vooraleer onder te duiken. Dat u twee dagen op een plek bleef waar u onmiddellijk kon teruggevonden worden, valt moeilijk te begrijpen.

Tevens bevatten uw verklaringen over wat er gebeurde na uw vermeende deelname aan de protestbetoging van 16 november 2012 waarbij u publiekelijk foto's van de koning in brand stak, inconsistenties. Zo beweert u dat begin 2013 uw studiebeurs omwille van uw deelname werd stopgezet door de autoriteiten. Er kan immers geen andere reden zijn waarom u de beurs, die u reeds toegekend was, zou zijn kwijtgespeeld. In het licht hiervan is het zeer merkwaardig dat, als u dan toch in een negatief daglicht was komen te staan van de autoriteiten voor dergelijk zware feiten, wel zonder enige moeilijkheden met de autoriteiten deel kon nemen aan examens op uw universiteit. Zo verklaarde uzelf na de bewuste betoging gedurende drie weken bij uw moeder thuis uw examenvakken te hebben ingestudeerd en tot januari 2013 tot vier keer toe u naar uw universiteit in Amman te hebben begeven om uw examens af te leggen (CGVS, p. 6-11). Het is weinig waarschijnlijk dat de Jordaanse autoriteiten die uw studies zou financieren u zonder enige problemen toeliet uw examens af te leggen om dan plots bij het volgende semester uw studiebeurs in te trekken vanwege in haar ogen 'verboden politieke activiteiten' zoals het beledigen van de persoon van de koning.

Tevens bevreemdend is de vaststelling dat u, terwijl u dan toch al in het vizier van de autoriteiten was, al die tijd na de betoging van 16 november 2012 met rust bent gelaten door de Jordaanse autoriteiten (CGVS, p. 6-11). Zo verklaarde u tot begin april 2012 bij een vriend in de wijk 'al Jubaiha' nabij uw universiteit te hebben verbleven en vervolgens naar uw moeder te zijn teruggekeerd in 'Ajloun' tot midden juni 2013. U zou al die tijd trouwens nog aan drie protestbetogingen in Amman hebben kunnen deelnemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u, hoewel u via Italië en Frankrijk naar België bent gereisd, noch in Frankrijk, noch in Italië, asiel heeft aangevraagd. Nochtans kan worden verwacht dat iemand die claimt nood te hebben aan internationale bescherming dit onmiddellijk te kennen geeft wanneer hij of zij hiertoe de mogelijkheid heeft. Dat u dit niet deed, getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel identiteits- of reisdocument voorlegt waardoor uw identiteit en reisweg niet kunnen worden gecontroleerd. Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten worden dat u niet kan overtuigen omwille van uw politieke activiteiten geïndiceerd te worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U kon hiervan bovendien geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat u onvoldoende persoonlijke of concrete elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw voorgelegde kopie van uw secundair diploma vermag bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem geschetste context van de protestbetoging tegen het regime voor de 'al Husseini'-moskee in Amman waaraan verzoeker blijkens zijn verklaringen op 16 november 2012 heeft deelgenomen geenszins beantwoordt aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is gevoegd, (ii) ook zijn omschrijving van de laatste betoging van midden mei 2013 in 'al Daghilia' in Amman waaraan hij zou hebben deelgenomen twijfelachtig is daar uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er tussen 9 en 21 mei 2013 geen informatie is gevonden omtrent betogingen in 'al Daghilia' in Amman en het weinig waarschijnlijk is dat hierover geen berichtgeving terug te vinden is indien er daadwerkelijk een dergelijk gewelddadige betoging had plaatsgevonden, (iii) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn vermeende politieke activisme of van zijn betrokkenheid bij de 'Harakat al Shababi', noch van zijn beweerde vervolging door de Jordaanse autoriteiten, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor wat betreft de aanwijzingen die hij heeft dat hij gezocht wordt door de veiligheidsdienst en hij in zijn vragenlijst op geen enkel moment gewag maakte van de inval van de politie bij hem thuis in september 2013 zoals verklaard voor het Commissariaat-generaal, (v) hij ondanks de waarschuwing die hij kreeg dat er een arrestatiebevel tegen hem aan te komen zat, toch nog twee dagen thuis bleef vooraleer onder te duiken, gedrag welk moeilijk te begrijpen valt, (vi) het weinig waarschijnlijk is dat de Jordaanse autoriteiten, die zijn studies zouden financieren, hem zonder enige problemen toelieten zijn examens af te leggen om dan plots bij het volgende semester zijn studiebeurs in te trekken vanwege 'verboden politieke activiteiten' zoals het beledigen van de persoon van de koning, (vii) het bevreemdend is dat hij, terwijl hij dan toch al in het vizier van de autoriteiten was, al die tijd na de betoging van 16 november 2012 met rust is gelaten door de Jordaanse autoriteiten en hij nog aan drie protestbetogingen zou hebben kunnen deelnemen, (viii) hij noch in Frankrijk, noch in Italië asiel heeft aangevraagd hoewel hij via deze landen naar België is gereisd, hetgeen allerm minst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, (ix) hij geen enkel identiteits- of reisdocument voorlegt waardoor zijn identiteit en reisweg niet kunnen worden gecontroleerd en (x) de vorgelegde kopie van zijn secundair diploma niet vermag bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij door de Jordaanse autoriteiten wordt gevisieerd omwille van zijn deelname aan antiregeringsbetogingen.

2.4.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn identiteit en zijn reisweg, noch van zijn vermeende politieke activisme of van zijn betrokkenheid bij de 'Harakat al Shababi', noch van zijn beweerde vervolging door de Jordaanse autoriteiten. Nochtans verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij foto's en video's heeft van zijn deelname aan de demonstratie op 16 november 2012 (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.) en verklaarde hij tijdens het gehoor dat hij al zijn privéspullen, met inbegrip van zijn identiteitsdocumenten en de documenten met betrekking tot zijn studie aan de universiteit, bij een vriend in Amman heeft achtergelaten. Het is de Raad dan ook niet duidelijk en verzoeker licht ook niet toe waarom hij deze stukken sinds zijn aankomst in België niet zou hebben kunnen bekomen. De Raad

benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij hiertoe voldoende inspanningen heeft ondernomen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

2.4.2. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de betogingen waaraan hij zou hebben deelgenomen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Case HKJ2014-003 Jordanie van 16 mei 2014).

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift zijn verklaringen in verband met zijn deelname aan de verschillende demonstraties. Hij is van oordeel dat er verschillen kunnen optreden tussen wat in de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal staat en de verklaringen die hij deed op basis van zijn persoonlijke observaties en ervaringen. Dit is volgens verzoeker dan ook geen overtuigend argument om zijn deelname als dusdanig in twijfel te trekken. Hij wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zeer goed op de hoogte is van het verloop van de verschillende gebeurtenissen/demonstraties in zijn land en de objectieven ervan. Hij benadrukt dat hij vervolging vreest wegens zijn deelname aan illegale bijeenkomsten én omdat hij slogans tegen de Koning scandeerde en ook enkele van diens foto's in brand stak. Het zijn deze individuele acties die hem in de problemen brengen. Daarbij is het volgens verzoeker weinig relevant of de betogingen in hun geheel genomen, als relatief vreedzaam werden gekwalificeerd. Verzoeker vervolgt dat deze kwalificatie bovendien relatief te noemen is aangezien de informatie van het Commissariaat-generaal zelf bevestigt dat er schermutselingen waren en "kleine incidenten". Het feit dat er ook een barricade diende opgeworpen te worden tussen regeringsgetrouwe en antiregeringsdemonstranten is op zich ook een bewijs dat de spanningen hoog waren, aldus nog verzoeker.

Verzoeker overtuigt allermint. Zijn verklaringen over de protestbetoging op 16 november 2012 voor de 'al Hussein'-moskee in Amman wijken dermate af van de berichtgeving over deze manifestatie dat geen verder geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde deelname aan deze betoging, die de oorzaak van zijn voorgehouden problemen met de Jordaanse autoriteiten zou vormen. Zo verklaarde verzoeker dat op die dag leden van de 'beltagia' demonstranten hebben aangevallen en verwond met messen en stenen, dat de ordediensten de 'beltagia' ruggensteun hebben gegeven door de demonstranten uit elkaar te drijven met stokslagen en traangas, dat een aantal demonstranten ernstig verwond naar het ziekenhuis werd afgevoerd, dat die dag 40 betogers zijn opgepakt door de ordediensten en dat deze personen tot op heden zonder enige vorm van berechting zijn opgesloten in de voor haar folterpraktijken beruchte gevangenis Kafkafa (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7). Dat de manifestatie dermate gewelddadig verlopen zou zijn als verzoeker beweert, blijkt allermint uit de berichtgeving hieromtrent in de Jordaanse en internationale pers (The Jordan Times, The Washington Post, Reuters, AFP News en BBC News), waar een geheel ander beeld wordt geschetst van het verloop van de manifestatie, die blijkens deze informatie op enkele kleinere schermutselingen na vreedzaam is verlopen. De ordediensten vormden een barricade tussen de antiregeringsdemonstranten en een kleinere groep regeringsgetrouwe tegendemonstranten, voornamelijk oudere mannen. Er hebben zich weliswaar een paar kleine incidenten voorgedaan doch in de beschikbare informatie wordt geen melding gemaakt van zware gewelddadige confrontaties tussen betogers en de ordediensten, noch wordt gewag gemaakt van het gebruik van traangas door de ordediensten – zoals wel het geval was in Tafileh en Kerak –, van gewonden onder de manifestanten of van arrestaties van betogers door de ordetroepen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen doch hij onderneemt verder geen concrete poging om de informatie gevoegd aan het administratief dossier met andersluidende objectieve informatie te ontcrachten. Gelet op het voorgaande, hecht de Raad dan ook geen geloof aan verzoekers bewering als zou hij door de Jordaanse autoriteiten worden gezocht omdat hij tijdens de betoging op 16 november 2012 slogans tegen de koning zou hebben geroepen en foto's van de koning zou hebben verbrand.

2.4.3. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij door de Jordaanse autoriteiten wordt gevisieerd omwille van zijn deelname aan antiregeringsbetogingen, wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor wat betreft de aanwijzingen die hij heeft dat hij gezocht wordt door de veiligheidsdienst en hij in zijn vragenlijst op geen enkel moment gewag maakte van de inval van de politie bij hem thuis in september 2013 zoals verklaard voor het Commissariaat-generaal. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct vastgesteld als volgt: *"(...) Zo verklaarde u voor het CGVS dat uw oom diezelfde dag (midden juni 2013) dat personen in burger u op de universiteit zouden hebben willen meenemen, naar uw moeder thuis is gekomen om u in te lichten dat u door de Jordaanse autoriteiten wordt gezocht (CGVS, p. 10-11). In uw*

vragenlijst daarentegen verklaarde u geheel anders pas in september 2013 dit nieuws van de vriend van uw oom te hebben vernomen (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 3/12/2013). Hiermee geconfronteerd gaf u de uitleg dat de ambtenaar van de DVZ u gevraagd zou hebben enkel beknopt uw asielaanvraag op te geven. U zou u hierdoor beperkt hebben tot uw verklaring dat u in september 2013 door de autoriteiten werd gezocht (CGVS, p. 11). Deze uitleg is niet afdoende. Integendeel deze uitleg haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer onderuit. Immers, in uw vragenlijst zei u duidelijk dat u in september 2013 de waarschuwing van de vriend van uw oom kreeg en maakte u op geen enkel moment gewag van de inval van de politie bij u thuis in september 2013 zoals verklaard voor het CGVS (CGVS, p. 10-11). U verklaarde enkel in september 2013 via de vriend van uw oom vernomen te hebben dat u zou worden gezocht door de Jordaanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 5, dd. 3/12/2013). Dat u een dergelijk essentieel element in uw vluchtrelaas als de inval bij u thuis in september 2013 niet aanhaalde bij het invullen van uw vragenlijst, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. (...)"

Verzoeker bevestigt dat zijn oom inderdaad reeds in juni 2013 de informatie, die hij via zijn vriend had doorgekregen, bracht dat hij gezocht werd en dat hij naar aanleiding daarvan vertrok naar Wadi Musa. Verzoeker kreeg de volstrekte zekerheid dat hij inderdaad werd gezocht in september 2013 omdat de Jordaanse politie toen bij hem thuis is langsgekomen om hem daadwerkelijk te zoeken. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

Ook de argumentatie dat men bij het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken - totaal onvoorbereid - kort moet zijn, dat het logisch is dat daarbij gedachtesprongen worden gemaakt en bepaalde gebeurtenissen achterwege worden gelaten en dat dit de reden is waarom verzoeker enkele feiten en vervolgens de conclusie heeft samengevat, kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielaanvraag mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoerig antwoord gaf op de vraag om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico en dat hij dus wel degelijk de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop hij zou vernomen hebben dat hij door de Jordaanse veiligheidsdiensten werd gezocht, waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *"In september 2013 vernam ik via dr. S.(...) S.(...), een vriend van mijn oom Z.(...) S.(...), dat de Jordaanse veiligheidsdiensten mij zouden arresteren."* Deze uittalingen zijn derhalve niet verenigbaar met verzoekers bewering tijdens het gehoor dat hij deze informatie reeds midden juni 2013 via zijn oom bekwam (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat de politie in september 2013 bij hem thuis zou zijn gekomen op zoek naar hem. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als de inval van de politie bij hem thuis bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

In dit verband treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog bij waar deze oordeelt dat verzoekers gedrag bezwaarlijk strookt met zijn beweerde vrees gevisieerd te worden door de Jordaanse autoriteiten. Verzoeker acht het niet onlogisch dat hij in juni nog 2 dagen thuis bleef omdat de informatie van zijn oom voorinformatie betrof omtrent het feit dat hij gezocht werd. Met het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal brengt verzoeker evenwel geen valabele verklaring bij voor het feit dat hij, ondanks de waarschuwing die hij kreeg dat er een arrestatiebevel tegen hem aan te komen zat, toch nog twee dagen thuis bleef waar hij onmiddellijk kon worden teruggevonden vooraleer onder te duiken. Dergelijke laconieke houding valt moeilijk te begrijpen en is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met een daadwerkelijke vrees door de autoriteiten te zullen worden gearresteerd.

2.4.4. Tot slot acht de Raad het allerm minst geloofwaardig dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen reeds sinds de betoging van 16 november 2012 in het vizier van de autoriteiten was gekomen, al die tijd met rust is gelaten door de Jordaanse autoriteiten en hij nog aan drie protestbetogingen zou hebben kunnen deelnemen.

Verzoeker laat gelden dat het ook voor hem niet volledig duidelijk is hoe de autoriteiten te werk zijn gegaan met betrekking tot zijn dossier. Hij bevestigt dat hij zeker in het vizier was gekomen van de autoriteiten naar aanleiding van zijn deelname aan de betoging van 16 november 2012 maar dat de overheid niet onmiddellijk heeft gereageerd. Verzoeker stelt dat zij hem eerst indirect viseerden door zijn studiebeurs stop te zetten en vervolgens hebben zij hem volgens verzoeker wellicht verder in de gaten gehouden en hebben zij naar aanleiding van zijn herhaalde deelname aan illegale demonstraties voldoende motieven verzameld om hem te laten arresteren. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals blijkt uit verzoekers verklaringen en de uiteenzetting in het verzoekschrift, ligt de reden van zijn beweerde vervolging in zijn deelname aan de betoging van 16 november 2012 en het feit dat hij tijdens deze betoging slogans tegen de koning scandeerde en hij ook foto's van de koning in brand heeft gestoken. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hierop jarenlange gevangenisstraffen staan (p. 4). Zo verzoeker aldus in een negatief daglicht was komen te staan van de autoriteiten voor dergelijk zware feiten als het beledigen van de persoon van de koning, kan dan ook niet worden ingezien waarom de autoriteiten in de daaropvolgende maanden nog voldoende bewijzen zouden hebben moeten verzamelen om verzoeker te kunnen arresteren. Dit klemt des te meer daar verzoeker beweert dat "spookagenten" tijdens de demonstratie van 16 november 2012 videobeelden hebben gemaakt van de demonstratie, alsook van de personen die de posters van de koning in brand hebben gestoken (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.). Dat verzoeker aldus maandenlang geen problemen met de autoriteiten zou hebben gekend, hij na de bewuste betoging probleemloos zijn examens kon afleggen op de universiteit van Amman en hij nog aan drie protestbetogingen in Amman heeft kunnen deelnemen alvorens de autoriteiten tegen hem zouden zijn opgetreden, kan naar het oordeel van de Raad dan ook geenszins aannemelijk worden geacht.

Waar verzoeker nog meent dat de vaststelling dat iets bevreemdend is, de weergave is van een louter subjectieve indruk en niet volstaat om zijn vluchtverhaal zomaar af te wijzen, dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de asielzoeker.

2.4.5. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het geheel van de door verzoeker voorgehouden problemen (anonieme dreigtelefoons, zijn bewering als zou zijn studiebeurs zijn ingetrokken vanwege zijn deelname aan protestbetogingen, het incident in de cafetaria van zijn universiteit omstreeks 12/13 juni 2013 en het feit dat de Jordaanse politie in september 2013 bij hem thuis zou zijn gekomen op zoek naar hem) ten gevolge van zijn vermeende deelname aan antiregeringsbetogingen en in het bijzonder aan de protestbetoging van 16 november 2012 waarbij hij publiekelijk foto's van de koning in brand zou hebben gestoken.

Daar niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, is er geen reden om verzoekers relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS